

Sygn. akt II Ca 970/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Alicja Chrzan

SO Aleksandra Żurawska

Protokolant: Violetta Drohomirecka

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2013 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa G. O.

przeciwko **Towarzystwu (...)w W.**

o zapłatę 13.356,10 zł

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt I C 924/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 2.400 zł kosztów procesu;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 1.868 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 970/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zasądzono od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 13 356,10 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 27 sierpnia 2011 r. oraz 3085 zł kosztów procesu, opierając rozstrzygnięcie o następujące ustalenia i oceny: - powód zawarł ze stroną pozwaną umowę dobrowolnego ubezpieczenia samochodu osobowego w zakresie auto casco i car assistance, natomiast w owu określono pojęcie szkody całkowitej; w pojeździe powoda uszkodzeniu uległo szereg podzespołów, pojazd został naprawiony i jest nadal użytkowany przez powoda; rozstrzygnięcie sporu sprowadzało się zatem do rozważenia, czy przyjęcie, że szkoda całkowita to szkoda, której koszty naprawy przekraczają 70 % wartości pojazdu, jest dopuszczalne; w ocenie sądu górna granica pełnego odszkodowania powinna odpowiadać wartości pojazdu w dniu powstania szkody, natomiast naprawa uznana za nieopłacalną wówczas, gdy koszty naprawy przekraczają tę wartość; dlatego bezpodstawne jest przyjęcie w owu, że szkoda całkowita następuje w sytuacji, gdy koszty naprawy przekraczają 70 % wartości pojazdu, jako sprzeczne z art. 361 § 2 kc, a także jest niedozwoloną klauzulą abuzywną / art. 358(3) pkt. 2 kc, ponieważ ograniczenie to, jako nieuzgodnione indywidualnie z powodem

jako konsumentem, nie wiąże go / art. 358(1) § 1 kc; dlatego też strona pozwana powinna wypłacić powodowi odszkodowanie równe wyliczonym kosztom naprawy, które nie przekraczają wartości pojazdu z dnia szkody.

W apelacji strona pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a to art. 65 § 2 kc w zw. z § 1 ust. 17 i § 9 ust. 2 OWU Autocasco przez błędne ich zastosowanie, polegające na przyjęciu, że powodowi należy się odszkodowanie równe wyliczonym kosztom naprawy, gdy tymczasem postanowie nie wiążącej strony umowy stanowią, że w wypadku szkody całkowitej odszkodowanie należne jest w kwocie równej wartości rynkowej pojazdu, nie większej od sumy ubezpieczenia, pomniejszonej o wartość pozostałości.

Z tych przyczyn wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja podlega uwzględnieniu, a podniesione w niej okoliczności znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy.

Przyjmując bezsporne w istocie ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji za swoje, Sąd Okręgowy nie podziela jednak oceny prawnej tego stanu faktycznego oraz wyciągniętych z tej oceny wniosków , kierując się następującymi względami: - w postępowaniu odrębnym w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone możliwa jest wyłącznie abstrakcyjna kontrola wzorców umownych, natomiast **kontrola incydentalna** ma miejsce w jakimkolwiek postępowaniu sądowym, w którym zainteresowany powołuje się - na przykład wytaczając powództwo o zasądzenie świadczenia- na fakt inkorporowania do treści umowy niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385(1) § 1 kc, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie; - ogólne warunki ubezpieczenia autocasco określają w sposób jednolity istotne postanowienia dla wszystkich umów w zakresie danego rodzaju ubezpieczenia u określonego ubezpieczyciela i stanowią część składową umowy ubezpieczenia; nie mają one mocy powszechnie obowiązującej ani nie są źródłem prawa, natomiast **moc wiążąca ogólnych warunków opiera się na woli stron zawierających umowę**; - przepisy kodeksu cywilnego czy też ustawy ubezpieczeniowej nie mogą szczegółowo regulować całokształtu zagadnień związanych z ubezpieczeniem w każdym z jego licznych rodzajów, dlatego też szczegółowe postanowienia dotyczące konkretnego ubezpieczenia ustalane są w ogólnych warunkach ubezpieczeń, przy czym **masowość umów ubezpieczenia czyni niemożliwym negocjowanie przez ubezpieczyciela z każdym klientem szczegółów treści umowy**, gdy ponadto powód nie negował, że zapoznał się z owu, a zatem postanowienia te były mu znane; - zgodnie z przepisem art. 807 § 1 kc, postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia sprzeczne z przepisami kodeksu cywilnego dot. umów ubezpieczenia są nieważne; zdaniem Sądu Okręgowego, **nie są sprzeczne z żadnym przepisem kodeksu cywilnego odnośnie zasady pełnego odszkodowania** zapisy § 1 ust. 17 i § 9 ust. 2 ogólnych warunków ubezpieczenia co do określenia pojęcia szkody całkowitej, skoro kwestionowany zapis jest jednoznaczny, jego wykładnia na podstawie art. 65 § 1 kc nie jest konieczna, natomiast powód zapoznał się z postanowieniami owu, które w tej sytuacji były **wiążące** dla obu stron, gdy do zawarcia umowy - co jest przecież bezsporne- doszło oczywiście w sposób dobrowolny;

-skoro zatem doszło do zawarcia umowy na warunkach określonych w owu, to tym samym powód zaakceptował także sposób ustalania i obliczania odszkodowania, które to owu były składnikami umowy, a ponieważ umowa wiąże strony, dlatego powodowi wypłacono odszkodowanie obliczone według zasad ustalonych w umowie.

Z tych przyczyn zaskarżony wyrok podlegał zmianie przez oddalenie powództwa / art. 386 § 1 kpc /, natomiast o kosztach procesu i kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc .